

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

KHÔNG CHỌN ĐƯỢC NGƯỜI TRĂM NĂM ĐÀNH CHỌN CỦA THIÊN

Giáng Hương ôm nhũ mẫu khóc thật thảm thiết. Đầu nàng gục lên vai người vú nuôi, hai tay bấu víu vào nhau. Nàng khóc thật nhiều. Nước mắt ướt cả một vùng áo của bà nhũ mẫu. Bà cứ để yên cho nàng khóc. Bởi bà không biết phải khuyên giải ra sao ?

Một lúc sau Giáng Hương ngược mắt lệ nhìn người vú nuôi cầu cứu :

- Con khổ quá nhũ mẫu ơi ! Con phải làm sao bây giờ ? Thân con không thể xẻ làm ba, để trọn chữ hiếu, để đáp chữ ân, để vẹn chữ tình...Con không thể bỏ người nào, thì làm sao con có thể chọn được người nào hỡ nhũ mẫu ?

Nét mặt bà nhũ mẫu trầm ngâm. Đôi mắt bà cũng đỏ hoe, chứng tỏ bà cũng đã khóc nhiều. Bà thương Giáng Hương như con, vì bà nuôi nấng chăm sóc nhiều năm. Nhưng điều làm bà xót xa hơn hết là thấy một giai nhân gặp điều oan trái trong tình trường.

Con gái lớn lên không có người yêu, không có người hỏi

cưới là vô phước. Nhưng được nhiều người yêu, nhiều người hỏi cưới, mà không chọn lựa được, như hoàn cảnh của Giáng Hương, cũng là điều bất hạnh.

Trước mắt bà : Ba người đàn ông đến với nàng đều hoàn mỹ. Một Nguyễn Trường Hân hào hùng lý tưởng. Một Trần Quốc Anh cao quý tài hoa. Một Trần Hùng Phong tuấn tú hiên ngang.

Một người vì hiếu. Hai người vì tình. Đối với ai ân tình cũng nặng hết, thì làm sao Giáng Hương chọn lựa được ?

Bất cứ người nào khác trong hoàn cảnh Giáng Hương cũng không giải quyết được. Nàng không còn con đường nào khác để chọn lựa, ngoài con đường dứt nợ hồng trần !

Người xưa vẫn nói : « Tu là cội phúc, tình là giây oan ». Ở vào hoàn cảnh Giáng Hương, bà nhũ mẫu không có lời khuyên nào khác, bà u hoài nói :

- Chỉ còn một con đường thoát điều khổ ải cho tiểu thư là ...bỏ hết sự đời !

Giáng Hương ngược mắt lệ, kêu thất thanh :

- Đi tu ?

Nàng kêu bằng tiếng kêu thật thảm thiết, rồi khóc oà lên như trẻ con. Nhưng chỉ một lúc sau, nàng lau nước mắt và bình tĩnh nói :

- Nhũ mẫu nói phải lắm ! Con chỉ có một con đường để đi ! Ngày mai con sẽ xin phép cha vào chùa qui y. Con không thể tiếp tục sống trong ngôi nhà này...Nhũ mẫu ơi ! Xin hãy giúp

con lựa chọn một kiếng chùa...Con vâng lời nhũ mẫu, con sẽ đi tu để quên ...Con phải quên tất cả ! Nhũ mẫu tính xem, con phải đến chùa nào ?

Bà nhũ mẫu đáp trong nghẹn ngào :

- Ở Hương Tích (thuộc tỉnh Hưng yên ngày nay) có một ngôi chùa thật yên tĩnh bên cạnh triền núi. Chùa ấy cũng gọi là chùa Hương Tích. Thầy trụ trì là một vị chân tu. Chùa ấy có hai tịnh thất riêng biệt cho sư và ni cô. Tôi thiết tưởng tiểu thư có thể xin qui y ở đó.

Giáng Hương ngùi ngùi thôn thức :

- Vâng ! Mai này con sẽ tìm đường đến đó. ..

Bà nhũ mẫu vụt ôm Giáng Hương khóc oà lên:

- Trời ơi ! Thật thảm thiết biết bao ! Một đời hương sắc như tiểu thư mà phải mặc áo nâu sồng ! Tiểu thư ơi ! Tôi không biết lời khuyên của tôi có đúng không ? Nhưng tôi thấy tiểu thư khôn khéo quá ! Làm sao chọn lựa được giữa tráng sĩ và công tử, khi mà tiểu thư mang nặng ân tình với cả hai ? Tiêu Dao đã giải thoát cho tiểu thư khỏi cái chết nhục trong tay bọn cường đạo. Còn Trần công tử cũng suýt vong mạng vì che chở cho tiểu thư khỏi bọn Hồ. Ân đối với ai cũng quá nặng, mà tình đối với ai cũng không nhẹ. Nếu tiểu thư sống với người này, sẽ ray rức thương tưởng người kia. Như vậy đối với chồng cũng không trọn vẹn chung tình, mà đối với người kia cũng là kẻ bạc tình phản bội. Thôi thì thà quên tất cả !

Giáng Hương đỏ lệ ròn ròn.

- Phải ! Thà quên tất cả !

* * *

Buổi sáng sớm Giáng Hương tìm cha bày tỏ ý muốn mình. Bà nữ mẫu trước đó đã tường thuật tất cả những éo le trong cuộc tình của nàng, khiến Hoàng Giáp sững sốt chết điếng.

Ông nhìn con gái, thấy nó xanh xao tiều tụy hình thể gầy gò, sánh với thời ông còn chung sống với con gái, quả thật Giáng Hương thay đổi rất nhiều. Khi xưa nàng là một đoá hoa tươi thắm trọn vẹn. Ngày nay tuy dung nhan kiều mị còn đó, nhưng rõ ràng ái tình đã hủy hoại không ít nét thắm tươi !

Tình trạng này nếu kéo dài, tất nàng phải chết. Mà ông cũng không thể giúp con gái chọn lựa con đường nào khác, ngoài con đường nữ mẫu vạch ra.

Bàn tay già nhăn nheo của ông run run vuốt tóc con gái, nói trong nghẹn ngào xúc động :

- Thảm thay cho con phải chọn cửa thiên để gửi thân. Khi xưa ta khốn khổ vì lo sợ đời con rơi vào tay bọn tiểu nhân. Nào ngờ giờ đây bao nhiêu đảng anh hùng quân tử phải lòng, lại gặp cảnh ngộ éo le không giải quyết được, để con phải trốn bỏ cuộc đời...

Hoàng Giáp nói đến đó không cầm lòng được, nước mắt lã chã tuông rơi. Giáng Hương gục đầu trên gối cha sụt sùi :

- Cha ơi ! Cha con ta vừa mới trùng phùng, giờ lại phải chia tay đôi ngả. Con ra đi giải quyết được phận con rồi, nhưng

cha ở lại mà sẽ sống nơi đâu ? Rồi đây biết ai chăm sóc cho cha lúc tuổi già sức yếu ? Phận làm con mà con chưa trả hiếu được mẹ cha !

- Đòi ta đâu còn gì phải lo nữa ? Ta sống thêm một ngày hay chết trước một ngày cũng không là điều quan trọng. Nếu con đi tu mà tìm được an tĩnh trong tâm hồn, ta cũng không cản trở con. Con cũng không cần phải lo cho ta ! Một mình ta xoay sở cũng được.

Giáng Hương vụt quỳ xuống lạy cha, nói :

- Con bắt hiếu xin cha tha tội. Từ đây con quyết chọn cửa thiền, học mùi đạo hạnh, để giải tỏa những khốn khổ trong lòng. Ngày ngày con sẽ tụng kinh niệm Phật cầu cho sức khoẻ cha được an khang.

Hoàng Giáp không biết phải nói lời gì với con gái, khi mà trong lòng ông cũng nặng nề u uất. Giáng Hương quay sang nhũ mẫu lạy một lạy, rồi nói :

- Một lạy này để tạ ơn nhũ mẫu đã chăm sóc và nuôi nấng con không khác gì mẹ hiền. Con ra đi xa lánh cuộc đời trần tục, cha già ở lại không ai chăm lo, xin nhũ mẫu hãy thay con chăm sóc cha. Kiếp này ơn người con không thể đền đáp, kiếp sau xin bồi đáp.

Bà nhũ mẫu quỳnh quáng đỡ Giáng Hương đứng lên, nói :

- Chăm sóc lão ông là bổn phận của tôi. Tiểu thư chớ bận lòng. Tôi hứa sẽ phụng sự cho lão chủ suốt đời.

Giáng Hương thiết nghĩ không còn lời để nói thêm nữa.

Nàng lau nước mắt và dặn dò cha :

- Con nhờ cha thay con nói lời từ tạ với Trần tráng sĩ và Trần công tử. Ôn sâu của hai vị kiếp này con không đền đáp được, kiếp sau xin làm thân trâu ngựa mà đáp đền. Cũng xin cha chuyển lời đến Nguyễn tướng công. Ôn giải cứu cha già khỏi vòng tù tội, thật sánh bằng trời bằng bể, mà con chưa tỏ được nỗi niềm kính mến, thật vô cùng xấu hổ !

Nàng dứt lời thì thần thờ trở về phòng soạn ít hành trang. Bà nữ mẫu cũng nói gót theo nàng.

Vì Giáng Hương không can đảm giáp mặt Quốc Anh và Hùng Phong nên cùng bà nữ mẫu lên ra đi. Nàng mang theo ít tiền khi xưa rời Thanh Hoá có lấy theo, nay dùng làm lộ phí.

Nàng đi rồi Hoàng Giáp vẫn còn ngồi một chỗ ôm đầu khổ sở. Thoát khỏi vòng tù tội, được hội ngộ với con, nỗi vui mừng kể sao cho xiết ? Nào đâu vui sum họp chưa kịp, đã phải sầu ly biệt !

Ai có ngờ dung nhan khuynh thành đảo quốc ấy lại phải giấu kín trong lớp áo tu hành ?

Càng nghĩ Hoàng Giáp càng xót xa thương cho thân phận hẩm hiu của con gái !

* * *

Quốc Anh ngồi một mình trong đại sảnh, vụt buông tiếng

thở dài. Chàng tự hỏi : Hôm nay Hùng Phong có trở về ăn chung với mọi người không ? Ba hôm rồi Hùng Phong lánh mặt, không ra phòng ăn !

Kể từ khi Trường Hân đưa Hoàng Giáp đến Trần gia trang rồi hấp tấp trở về Mật Khu, trong lòng Quốc Anh rồi bởi bao nhiêu tâm sự...

Phần thương người anh kết nghĩa đã vì mình mà lỡ duyên với tiểu thư họ Hoàng. Phần thương xót Hùng Phong ôm mối si tình vô vọng.

Chắc chắn là chàng không thể an hưởng hạnh phúc để nhìn hai kẻ thân yêu đau khổ. Chắc chắn chàng sẽ lựa lời từ chối hôn nhân để Giáng Hương được hoàn toàn định đoạt cuộc đời.

Tuy nhiên chàng cũng thừa biết cha con Hoàng Giáp là người quân tử, xem trọng lời nói bằng non. Làm sao Hoàng Giáp có thể rút lời đã hứa với Nguyễn Trường Hân ? Và Giáng Hương cũng không muốn bội ước với chàng. Đó là chưa kể Giáng Hương không quên được ân tình của Hùng Phong đối với nàng.

Như vậy kẻ khốn khổ trong cuộc hơn hết phải nói là nàng ! Làm sao nàng có thể chia ba xẻ bầy để đối xử trọn vẹn với mọi người ?

Chàng ngồi thừ một chỗ, nghĩ mãi đến hoàn cảnh trở trêu mà xót xa cho người tình. ..

Bất thần Hoàng Giáp từ ngoài xô cửa bước vào bằng dáng điệu hết sức khẩn thờ. Quốc Anh đứng lên đón tiếp bằng giọng lo lắng :

- Hoàng lão thượng thư không khỏe trong người chăng ?
Tiểu sinh đưa Ngài về phòng nghỉ nhé ?

Hoàng Giáp lắc đầu, nói giọng thiếu não :

- Tráng sĩ đừng bận tâm ! Ta không đau bệnh chi đâu ! Ta chỉ muốn báo tin với Tráng sĩ về Giáng Hương, con gái ta đã cùng nữ mẫu ra đi sáng này. Vì chuyện lương duyên không định đoạt được, nên nó quyết chọn cửa thiền để giải thoát những khốn khổ trong lòng. Ta không thể cấm cản con, vì chính ta cũng không biết phải khuyên nủ ra sao ? Nó nhờ ta nói lời tạ từ với Tráng sĩ và công tử, vì nó không can đảm giáp mặt hai người mà nó mang ân tình quá nặng từ mấy năm qua...

Quốc Anh nghe Hoàng Giáp nói, đứng chết sững !

Chàng biết nỗi khổ của Giáng Hương, nhưng không ngờ nàng giải quyết cuộc đời bằng cách đó, nên tâm thần bị chấn động mạnh, khiến chàng bủn rủn tay chân...

Chàng đi thụt lùi trở lại ngòi xuống ghé, lặng một lúc lâu mới lấy được bình tĩnh, hỏi giọng yếu ớt :

- Tiểu thư ra đi từ bao giờ ? Và đi đâu thưa ngài ? Tiểu sinh chỉ lo hai người đàn bà dấn thân ngoài gió bụi giữa thời đại nhiễu nhương này, sợ không đến nơi đến chốn.

Hoàng Giáp nghẹn ngào :

- Cả hai đi từ lúc hừng sáng. Chắc hai người sẽ lội bộ đến mạng sông Đà để thuê thuyền về Thiên Hưng trấn, rồi sẽ tìm đường đến chùa Hương Tích.

Quốc Anh xúc động đứng lên nói :

- Giả như tiểu thư không muốn gặp tiểu sinh, thì tiểu sinh cũng có thể cho gia nhân đưa nàng cùng bà nhũ mẫu ra đi. Bây giờ chắc còn kịp, để tiểu sinh cho người đem ngựa xe đưa hai người đi.

Chàng nói và không đợi sự ưng thuận của Hoàng Giáp, bảo Thiện Tâm đi tìm Văn Nhất.

Hoàng Giáp cảm động rung rung nước mắt :

- Tráng sĩ đối đãi với cha con ta biết bao thâm tình. Chính vì vậy mà...

Ông muốn nói : « Chính vì vậy mà con ông mới khổ ». Nhưng ông biết mình lỡ lời nên ngưng dỡ chừng. Quốc Anh đang bấn loạn tâm thần, không để ý đến câu nói của ông. Ông lão chợt thở ra nói :

- Phần ta, ta cũng xin giả từ...

Quốc Anh ngược mắt buồn thiu :

- Hoàng thượng thư định đi đâu ? Nhà cửa ở Thanh Hoá còn bị niêm phong. Ngài vừa thoát khỏi tù tội, làm sao có thể xuất đầu lộ diện bên ngoài ? Tiểu sinh nghĩ : Nếu Ngài không câu nệ, xin hãy lưu lại đây.

Hoàng Giáp lặng thinh suy nghĩ. Quốc Anh tiếp :

- Khi xưa ngài cùng thân sinh của tiểu sinh là chỗ thân tình. Ngày nay ngài là cột trụ của nhóm Phục Quốc. Chúng tôi còn trẻ, rất cần những bậc lão thành như Thượng thư cố vấn cho thì cuộc phục hưng của tổ quốc mới mong thành tựu. Lẽ nào ngài bỏ sứ mạng quan trọng ra đi, chỉ vì chút lòng câu nệ không muốn

sống nơi tư gia của tiểu sinh ?

Nhờ chàng khôn khéo nêu vấn đề tổ quốc để ràng buộc Hoàng Giáp, nên ông lão hết e ngại, vui vẻ ở lại Trần gia trang.

Lúc ấy Thiện Tâm trở lại với Văn Nhất. Quốc Anh thuật sơ việc Giáng Hương muốn đến chùa Hương Tích và hiện đã rời Trần gia trang. Chàng dặn Văn Nhất đem theo một số tráng đinh đi ngựa rượt theo nàng với bà nữ mẫu và đưa họ đến nơi đến chốn.

Văn Nhất vâng lệnh chủ cấp tốc ra đi. Quốc Anh nghĩ, hôm nay Hùng Phong cũng sẽ không về ăn trưa, nên mời Hoàng Giáp dùng cơm.

Gian đại sảnh rộng thênh thang với chiếc bàn dài thườn thượt... Giờ chỉ còn hai người ngồi một góc.

Hoàng Giáp vì sự ra đi của con gái nuốt cơm không trôi. Còn Quốc Anh trong lòng tái tê ăn cũng không vô. Vì thế cả chủ lẫn khách đều ăn qua loa một chút rồi buông đũa !

Sau bữa ăn Hoàng Giáp và Quốc Anh còn ngồi nơi đại sảnh. Mỗi người mang một tâm trạng khốn khổ...

Chợt có một tráng đinh gõ cửa bước vào thưa :

- Kính tráng sĩ, có một binh sĩ ở Mật Khu xin gặp tráng sĩ.
- Người hãy cho vào đây.

Một người áo lam từ ngoài bước vào vòng tay cúi chào và trao cho Quốc Anh phong thư, nói :

- Kính tráng sĩ, tôi chỉ có bốn phen trao tận tay tráng sĩ thơ

này.

Quốc Anh lấy thơ và bảo tráng đình của mình :

- Người đưa người anh em này đến chỗ ăn uống trước khi ra về.

Tên tráng đình và binh sĩ Mật Khu rời phòng chàng liền xé bì thư, mới thấy bên trong có hai bức thư, một gửi cho chàng và một gửi cho Hoàng Giáp.

Chàng đoán nghĩa huynh biên thư cho Hoàng Giáp để khước từ hôn nhân với Giáng Hương. Bây giờ nàng đã lên đường trốn vào cửa Phật, thư của nghĩa huynh chàng thật vô ích ! Song Hoàng Giáp ngồi đó, chàng không thể không trao thư cho ông. Còn chàng cũng vội vã đọc thư của mình ...

Bỗng sắc mặt của Quốc Anh biến đổi một cách lạ lùng. Tay cầm thư hơi run. Chàng đọc hai lượt lá thư của Trường Hân mà cổ họng như có gì chặn nghẹn lại, không thở được.

Hoá ra nghĩa huynh chàng hấp tấp cưới vợ, không phải vì yêu, hay vì cần có một người đàn bà, mà vì chàng ! Vì muốn chàng chấp nhận cuộc nhân duyên với Giáng Hương !

Trời ơi ! Một hành động hy sinh tốt bụng !

Người tình khoác áo đi tu, nghĩa huynh hy sinh cưới vợ ! Hai sự việc đến cùng một lúc quá đột ngột và chua xót, khiến Quốc Anh không đè nén được cảm xúc, hai tay ôm mặt...

Một lúc chàng buông tay ra, Hoàng Giáp vụt lên tiếng :

- Nguyễn tướng công muốn tránh cho lão điều khó xử.

Thật là một hành động cao thượng của người quân tử !

Câu nói của Hoàng Giáp càng làm cho niềm xúc động trong lòng của Quốc Anh vừa mới đè nén xuống, lại trào lên... Chàng nghẹn ngào cúi mặt để che giấu nỗi cảm xúc.

Cảm thông nỗi thống khổ của chủ nhân, Hoàng Giáp lặng lẽ rút lui.

Còn lại một mình, Quốc Anh ngồi hàng giờ bất động một chỗ, đầu óc vừa nặng nề như chứa chất trăm ngàn sầu lo, vừa trống rỗng như không nghĩ ngợi điều gì, lãng đãng mơ hồ ...

Bất thần chàng vụt nhớ tới Hùng Phong...

Chiều nay Hùng Phong từ trại chăn nuôi trở về, chàng có nên cho cháu biết rõ việc Giáng Hương bỏ nhà đi tu hay không ? Chắc chắn là Hùng Phong sẽ đau đớn lắm khi nghe tin này ! Nhưng chàng không thể giấu cháu, vì trước sau Hùng Phong cũng phải biết. Thà cho cháu biết sự thật ngay bây giờ, để cháu không phải sống trốn tránh nữa !

Chàng ngồi chờ đợi cháu ...bỗng nghe tiếng vó ngựa dừng trước sân. Định ninh là Hùng Phong trở về, chàng vội vàng chạy ra cửa đón.

Nhưng không ! Người xuống ngựa chỉ là Vương tam tiên sinh. Thấy chàng Vương tam cúi đầu chào và lên tiếng ngay :

- Công tử có đau yếu chi không ? Cả ngày tôi trông gặp công tử để hỏi ý mấy việc, nhưng...

Quốc Anh tái mặt :

- Như vậy nó vắng mặt ngoài trại hôm nay à ? Tiên sinh quả thật không thấy nó bên ngoài sao ?

Linh tính như có điều gì xảy ra, chàng không đợi câu trả lời của Vương tam, tung mình lên lầu ... Không thấy Hùng Phong nơi tư phòng, chàng chạy qua thư phòng, cũng chẳng thấy bóng dáng cháu ở đó ?

Trên bàn viết có một phong thư.

Quốc Anh kinh động chụp lá thư, toàn thân bủn rủn té ngồi xuống ghế. Những hàng chữ nhảy múa trước mắt chàng :

Chú thương kính,

Khi đọc thư này mong chú đừng quá lo, vì cháu chẳng đi đâu xa. Cháu sang Mật Khu của chú Hân.

Cháu ở lại Trần gia trang chỉ làm khổ chú và phiền não Hoàng tiểu thư, nên cháu xin phép chú đến Mật khu để sống cuộc đời người chiến sĩ.

Cháu xin được sát cánh với anh em binh sĩ ngoài chiến trường để diệt thù cứu quốc.

Việc ở trang xin chú nhờ Vương tam trông coi dùm.

Hùng Phong chưa đền đáp được ơn dưỡng dục, mà chỉ làm khổ lòng chú, thật vô cùng xấu hổ. Mong chú tha tội cho đứa cháu bất hiếu này !

Hùng Phong kính bái.

Quốc Anh ngồi chết lạng với nỗi cảm xúc dạt dào.

Ngày hôm nay ba sự việc xảy ra... những người thân của

chàng đã giải quyết cuộc đời của họ để hy sinh cho chàng. Mà chàng nào có hưởng gì đâu ngoài niềm đau trong lòng ?

Họ ra đi bỏ lại chàng nỗi thống khổ to lớn . Giờ chàng còn lại một mình bơ vơ hiu quạnh. Tại sao Hùng Phong lại làm như vậy ? Hành động bỏ nhà ra đi là thương chú đó sao ?

Chàng thương cháu nhiều nên trong lòng nghe hờn giận. Một lúc sau định tĩnh tinh thần, chàng nghĩ :

- Nó ra đi để tìm quên, để cho nàng không bận lòng mà nên duyên cùng ta. Đáng lý ta phải cảm kích, có sao hờn trách ?

Chàng nghĩ thế nên càng thương yêu cháu, nước mắt muốn rơi.

Có tiếng chân bước vào phòng thật nhẹ. Vương tam theo Quốc Anh từ lúc nãy, bây giờ mới rón rén bước vào. Tiên sinh biết có điều trầm trọng xảy ra, nhưng không dám lên tiếng hỏi, chỉ đưa mắt nhìn chủ nhân với nét mặt lo âu.

Quốc Anh trao thư của Hùng Phong cho Vương tam đọc, và nói giọng ngùi ngùi :

- Sáng này Hoàng tiểu thư rời Trần gia trang đến nương náo cửa Phật. Cũng sáng này tôi được tin nghĩa huynh tôi cưới vợ và bây giờ Hùng Phong khoác áo chinh nhân. Nay mai tôi cũng sẽ trở lại Mật Khu. Mọi việc trong trang nhờ tiên sinh giải quyết cho.

Wương tam không hiểu những uẩn khúc tình ái giữa hai chú cháu Trần Quốc Anh và Nguyễn Trường Hân, nên ông không cảm thông lắm nỗi khốn khổ của mọi người.

Đọc thư Hùng Phong, Vương tam nghĩ rằng : Vị công tử khí phách anh hùng kia chọn cuộc đời tung hoành ngoài chiến địa là việc đương nhiên. Có điều vì Vương tam nghe Quốc Anh giao Trần gia trang cho mình cai quản, ông cuống cuống nói :

- Công tử ra đi. Tráng sĩ ra đi ! Một mình tôi làm sao đảm đương nổi trang trại to lớn này ?

Quốc Anh gượng cười, nói thật nhẹ :

- Khi xưa chưa có công tử, lúc tôi vắng nhà tiên sinh vẫn một mình điều khiển Trần gia trang. Nay tôi mong tiên sinh hết sức gánh vác việc này. Cháu tôi đã biết chọn cuộc đời hy sinh cho tổ quốc, thì tôi cũng phải sát cánh với nó. Tiên sinh sẵn sàng giúp chúng tôi thực hiện chí khí nam nhi chứ ?

Vương tam mỉm lòng, đáp :

- Tráng sĩ và công tử hiến dâng cuộc đời cho đất nước, lẽ đâu tôi không dâng hiến cuộc đời cho chủ ?

- Cám ơn tiên sinh lắm !

Chàng rời ghế, bước tới đặt tay lên vai Vương tam thân thiết nói :

- Tôi sẽ trở về thường để giải quyết những việc khó khăn. Và lại có Hoàng thượng thư lưu lại đây, tôi tin chắc người rất vui lòng phụ giúp tiên sinh điều khiển trang trại để hỗ trợ tài chánh cho Mật Khu.

Cả hai lặng lẽ rời thư phòng của Hùng Phong. Bên ngoài dãy hành lang dài hun hút...Gió heo may hiu hắt thoảng qua. Quốc Anh buộc miệng :

- Mùa thu lại đến rồi ! Năm tháng trôi qua tuổi đời chồng chất ...Chỉ lo thù nước chưa trả xong, đầu đã bạc, dù bao nhiêu năm mài gươm dưới bóng nguyệt.

Chàng thở ra nhè nhẹ và ngâm nho nhỏ :

Quốc thù vị phục đầu tiên bạc

Kỹ độ long toàn đái nguyệt ma.

* * *